

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2010 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-p378-txt-root.pdf> (tilgået 13. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 27

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

P378:378

Forord.

Det er min Bøn, at Enhver vil læse den lille Apologie med den Hurtighed til at høre, der er saa ønskelig; med den Langsomhed til at dømmе, der er saa elskelig; med den Velvillie og Godmodighed, der dog boer inderst inde i ethvert Msk, selv i Den, der som ved en Fortryllelse kun kjender Forbittrelsens Lidenskaber, men hell. ikke kjender sig selv. Det er min Bøn, og jeg beder saaledes for min egen Skyld, men dog angaaer det jo ogsaa Den, til hvem jeg henvender mig, thi at dømmе overilet, letsindigt, daarlige, fordømmende om en Anden, det har man vistnok selv værst af, og medens der ell. paa saa mange Maader tilraabes Mskene Forsigtighed, naar man advarer dem mod Bedragere og Forførere og Verden, og Mskene: da lad os ikke glemme hvor vigtigt det er at der siges til den Enkelte: tag Dig iagt for Dig selv.

P378:379

Forord.

Denne Apologie er skrevet saaledes at Enhver kan forstaae den. Jeg tør derfor ingenlunde fordre, at Enhver skal læse; men som jeg netop for Fredens Skyld skriver den og for at mildne, saa synes der ogsaa at være en vis Billighed i denne min Begjæring, at da saa Mange der ikke have haft hverken Tid ell. Lyst til at læse mine Bøg[er], have haft Tid og Lyst til at høre og læse al mulig Misforstaa[e]lse, Bagvaskelse, Angreb mig betræffende, at de, ville vise den Agtelse for dem selv, at de dog ogsaa engang hørte den saa meget Omtal[t]e selv tale. Som jeg i Forhold til de enkelte Individier, der i den litteraire Foragteligheds Tjeneste stræbe for at gjøre Alt galt, skal vide aldrig at slutte Fred, og glædes ved at forhaanes af dem: saa skal jeg derimod i Forhold til de mange Msker, i Forhold til hvilke det aldrig er falden mig ind at have Strid, gjøre Alt, hvad min Sag kræver, for at bevare en god og velvillig Forstaaelse.

P378:380:1

Det vanskelige i for mig at skrive en Apologie – thi det er som Socrates siger i Apologien: mine Anklagere ere usynlige – Bysnak, Rygter.

Det vanskelige ligger ogsaa i selve Forholdene, at der i Kiøbh. er to Scener og man maa spille paa begge. Kiøbh. er ikke stor nok til at have to Scener som holdes ude fra hinanden. Disse to Scener er ikke som naar een Præst prædiker i 2 Kirker, nei de forholde sig

lige omvendt, hvad der behager paa den ene mishager absolut paa den anden. Under saadanne Forhold, som jeg tidligt har været opmærksom paa, er det ene rigtige kun at styre efter Stjernerne.

Saaledes har jeg nu levet som Forfatter i 5 a 6 Aar - og tiet, men Snakken om mig har aldrig tiet. - Kiøbh. en Kjøbstad - En[s] Klædedragt angribes - Hvis en Fremmed saae det, han vilde forundres, og endnu mere naar han indsaee, at Kiøbh. egl. er ifærd med at blive en Kjøbstad af Iver for at efterligne en stor Stad.

Hidtil har jeg tiet, men efterhaanden har de usynlige Angreb egl. ogsaa angrebet den Idee, hvilken jeg tjener, og i denne Henseende skal jeg nu levere en Apologie som jeg beder læst med den Velvillie, Enhver der har Agtelse for sin egen Dom, pleier at vise.

Med Hensyn til Scenen A (Publikum, menige Mando: s: v:)

: i hvilken Forstand jeg har talt om hiin Enkelte, ikke i Hovmodets, men i Ydmyghedens Forstand.

Med Hensyn til Scenen B (Aristokraterne)

et Forsvar for mit offentlige Liv i Modsætning til deres Cotterie.

At jeg gaaer saa meget paa Gaden forklares her som Forfængelighed Glimresyge. Det Usande heri.

P378:380:2

Slutning

Et lille Ord til Folket. Der burde været talet for længe siden, og af Andre, men vil Ingen Anden, saa lad mig gjøre det.

[a] Jeg har af og til sagt mig selv med halv pathetisk halv ironisk Rørelse: Dit Liv er igrunden forspildt, Du er virkeligen bleven til Noget ell. ansees derfor og i Danmark lever man kun lykkeligt naar man er Ingenting. Dette bruges hellere i Slutning.

[b] Hvad man gjør ved mig egner sig ikke til at fremkalde en Apologie, men naar nu virkelig Angrebene paa mig vil forvanske den Idee, hvilken jeg ydmyg for Gud er stolt af at have den Ære at tjene, da skal jeg ikke holde mig for fornem til at oplyse Sagens rette Forhold.

Den Maade paa hvilken et Land behandler sine fremragende Mænd bør staae i Forhold til Udmærkelsen, de kan byde dem, er Belønningen stor, saa kan ogsaa et lille Angreb slumpe med.

Jeg holder mig overbeviist om, at de, jeg kalder de Udmærkede og Myndige i vor Litteratur, villigen ville indrømme en mere end almdl. Begavethed. Jeg har ogsaa en Formodning om, at een og Anden af disse nok kunde have Lyst til at give mig et lille Hip, naar han kunde faae Lov til at gjøre det med den Forkjærlighed, han muligen har for mig. Det vil sige, det er som naar en Fader nok selv kunde have Lyst til at irrettesætte den Søn, han i Grunden holder af, men ikke kan lide at Andre skulle gjøre det. Dem vil jeg bede at betænke, at jeg, netop for at tjene den gode Sag, har følt mig kaldet til saa afgjørende og bestemt som muligt at bryde med alle Pøbelagtighedens Redskaber, saa jeg er omgiven af Forhaanelse nok. Det følger af sig selv, at ethvert ondt Ord af en Myndig om mig, ville af alle disse Banditter strax blive taget til Indtægt, idelig og idelig forekastet mig. Derfor vil jeg bede den Myndige, hvis Dom jeg ærer, at betænke dette Forhold, at det ikke skal hænde ham, at hans Ord, som, selv om de ere strænge, dog ere mig velmeente, pludseligen ved [at] udsiges under saadanne Forhold forvanskes til noget Andet.

Det havde bestandigt været min Hensigt at ende min anstrængende Forfatter-Arbeiden med en stille glemt Afsidshed i [en] Præstegaard paa Landet, for at sørge over mine Synder og over hvad jeg personligt kan have forbrudt. Derfor har jeg isoleret mig saa absolut i Litteraturen. - Nu antager jeg, at det er mit Kald at blive paa den mig anviste Plads, og bruge de mig anviste Kræfter istedenfor til Poenitentse til at fuldkomme den mig anviste Plads.